

Pink Floyd irromp a Montjuïc

De fet Pink Floyd és una llegenda viva. Hi ha unanimitat a afirmar que, com a mínim, dos dels seus discos figurarien en qualsevol antologia del pop-rock. Són *The Wall* i *The Dark Side of The Moon*. El primer, una obra ambiciosa i rotunda com cap altra escomesa pel grup, va ser la gran obra de Roger Waters, el gran absent en aquest retorn. Waters abandonà fa anys el grup i encara pledeja als tribunals pel que considera que són els seus drets. Però el món de la música té les seues regles i per a tothom aquest Pink Floyd és encara aquell de la inoblidable portada negra amb els colors de l'Arc de sant Martí. En definitiva un dels grans i indiscutibles grups de música del món.

Un concert lliurat a l'espectacle. Des dels seus bons temps Pink Floyd va tenir sempre molta cura de la imatge que oferien en els concerts. Aquesta vegada l'obsessió arriba al límit i proposa un espectacle monstruós. Tant, com perquè, per exemple, a Madrid haja estat impossible trobar un local on fer-lo. Mark Fisher, l'autor del disseny de gires com les d'U2 ("Zooropa") o Rolling Stones ("Steel Wheels") ha estat l'encarregat de posar a funcionar tota la fantasia del grup. I no ha estalviat mitjans. Alguns dels elements que ja van acompanyar l'històric concert de Sarrià de fa sis anys (raigs làser, pantalles circulars...) s'han vist ara ampliat amb noves aportacions com raigs de foc, més fum encara, una il·luminació estratosfèrica... i un so que és, potser, el millor que s'haja escoltat en cap estadi. Un so que llueix la quadrifonia més estricta en aquell llegendari inici mercantil de "Money".

Pink Floyd són ara un trio, David Gilmour, Nick Mason i Rick Wright, però arriben a la gira acompanyats del mateix grup de músics que els ha ajudat en la gravació del disc. Amb ells hi ha tres veus femenines, un teclista, un guitarrista, un baix, un percussionista i un saxo. Una mica arraconats, això sí, en un escenari en el qual el centre és reservat per a l'aparatoso bateria de Mason (amb un nombre inconcebible de tambors i plats flotant al seu voltant i fins i tot penjant del sostre), els teclats de Wright i la sempre inquietant presència estàtica de David Gilmour.

Han passat sis anys des de la seua darrera gira i set des que es van tancar en un estudi de gravació. Però Pink Floyd no ha mort i ha triat 1994 per a la seua resurrecció. Ho testimonia un disc (*Division Bell*) i una gira mundial que aquesta setmana torna a portar el grup a Barcelona.

El concert té una durada de dues hores i mitja, a banda dels possibles bisos, i només s'interromp una vegada. Després de la primera hora d'actuació els músics descansen durant quinze minuts cronometrats. L'actuació arranca amb els temes del darrer LP *The Division Bell*. Entre ells destaca l'arranjament fet per a "Keep Talking", potser la peça més coneguda del nou àlbum. Aquesta nova proposta Pink Floyd inclou alguna de les peces històriques del grup, amb la clara voluntat d'escalfar els ànims del seu públic, una part del qual fa vint-i-cinc anys ja que viu amb la seua música. Es per això que revisen, amb molta amplitud, peces com "Echoes".

Una segona part per a la nostàlgia.

Tot i això el gran colp d'efecte ve a la segona part. Ací ja no cal dissimular i les melodies de sempre arrassen amb un públic disposat a aclamar el seu propi passat i la memòria. Entren en escena, especialment, les grans peces de *The Dark Side of The Moon*. Aquest disc és objecte de veneració per tota una cultura musical, tal i com les xifres demostren. Se n'han venut ja vint-i-tres milions de còpies i es calcula que les vendes van augmentant quasi a milió d'exemplars per any.

De *The Dark Side of The Moon*, Pink Floyd toca en aquesta gira les peces més significatives, gairebé totes. Sota la vela platejada de l'escenari desfila "Money", s'escolta "Time", es fa una versió de "The Great Gig in The Sky" i s'entra a sac en aquella peça emblemàtica del vocalisme de Pink Floyd que és "Us and Them" que es precedeix per un magnífic diàleg entre el saxo i el piano.

I ja llançats arriben "Wish You Were Here", una de les cançons més corejades en els concerts que s'han fet fins ara, les peces d'*Animals* i l'altre gran moment de la nit, la interpretació d'una bona part de *The Wall*, la peça emblemàtica de l'estil musical i de la filosofia de l'absent Roger Waters. Una miqueta de focs artificials posen fi al concert, que es complementa habitualment, en els bisos, amb repeticions d'algunes de les peces d'aquest disc. Aquells que van poder veure a Sarrià el concert de la gira "A Momentary Lapse Of Reason" se n'aniran contents d'haver descobert que encara es podia anar més enllà. Qui no va

anar descobrirà el volum d'espectacularitat que pot arribar a provocar un concert d'aquestes dimensions.

Pink Floyd va començar aquesta gira la passada primavera amb un concert al Joe Rubbin Stadium de Miami. Després han viatjat per tots els Estats Units i ara arriben a Europa, abans de prosseguir la que serà una de les més llargues gires mundials de la història del grup. I també una de les més complicades d'organitzar per l'enorme dispositiu de transports que s'ha hagut de crear per a dur i tornar tot el material usat en els concerts.

'The Division Bell'. L'excusa formal de la gira és la presentació del seu darrer disc, gravat després que els components del grup hagueren pràcticament desaparegut de l'escena pública durant prop de sis anys. Però sobre *The Division Bell* els crítics no es posen d'acord. Per a alguns no valia la pena haver carregat piles durant set anys per a oferir un producte tant simple i tant allunyat de les propostes més monumentals del grup, com va ser sobretot *The Wall*.

Hi ha altres crítics, en canvi, que argumenten que *The Division Bell* es limita a ser una excusa raonable per a tornar a trepitjar els escenaris. El disc és realment molt lineal i entra en una tendència que en alguns ambients qualifiquen de comercialista. Es repeteixen els arguments més coneguts de la història del grup, es fuig de les lletres més enrevesades i complexes, s'estructura tot al voltant de sons ben familiars i assumits en les dues dècades i mitja d'existència de la banda i s'empaqueta tot amb el luxe necessari perquè sone a la perfecció.

Pink Floyd. El grup aprofitarà la gira per a presentar el seu nou disc *The Division Bell*.

Però per als tres personatges realment importants de la història, per als tres components del grup, tot això val de poc al costat del descobriment que poden tornar a reunir-se, que poden inventar de nou junts i que estan disposats a passar-ho bé, una altra vegada, a dalt d'un escenari o en un estudi de gravació. Mason ha dit que era com tornar als vells temps i Gilmour ha admès que no gaudia tant des del temps de *Wish You Were Here*. Ha qualificat el disc d'íntim i ha assegurat que era el que necessitaven per a emprendre una nova etapa. Declaració plena d'enigma que ja ha mogut totes les especulacions: és la darrera de les gires del grup o un nou començament? Se'n van o tornen?

V. P.

ARXIU

